Заплачеш по мені, кохана, о! заплачеш,
Як бездиханного мене колись побачиш
Промов же се словце, промов мені його
Ні, ні! Мовчи: бо жаль мені жалю твого

Ношу в душі печаль, почезли всі надії,
Холодна в серценьку тече вже кров, не гріє
І, як поляжу, ти з великої семні
Одна зітхатимеш від серця по мені.

Оце ж мою печаль, мов хмару, пробиває
Якийся тихий світ і тугу розвиває,
Тим світом світиться ясна душа твоя, —
Крізь темряву маяк спасенний бачу я.

Світися ж, зіронько, душе благословенна!
В тобі увесь мій світ, уся моя вселенна,
Як зникну і мене покриє вічна тьма,
Заплач, а в мене сліз давно уже нема.

О, знаю! По мені гарячими заплачеш
Мого ж плачу ти вже довіку не побачиш.
Мене за живота покрила смерті тьма,
Ні в серці радощів, ні в очах сліз нема.